

Súd: Okresný súd Dolný Kubín
Spisová značka: 7C/75/2011
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5411201718
Dátum vydania rozhodnutia: 07. 09. 2011
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Rastislav Plutinský
ECLI: ECLI:SK:OSDK:2011:5411201718.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Dolný Kubín samosudcom JUDr. Rastislavom Plutinským v právnej veci žalobcu: Liptovská mliekareň, a.s., 1. mája 124, Liptovský Mikuláš, IČO: 31 562 876, zast.: JUDr. Miroslav Lehotský, advokát, Advokátska kancelária, Milana Pišúta 936/16, Liptovský Mikuláš, proti žalovanému: František Radzo, súdny exekútor, Exekútorový úrad Dolný Kubín, Radlinského 1728/47, Dolný Kubín, IČO: 36 133 019, zast.: JUDr. Martin Kováčik, advokát, Hviezdoslavovo nám. 1676, Dolný Kubín, v konaní o zaplatenie 7.599,56 EUR s prísl., takto

rozhodol:

I. Súd žalobu zamietá.

II. O trovách konania súd rozhodne po právoplatnosti rozhodnutia vo veci samej.

odôvodnenie:

Žalobca prostredníctvom právneho zástupcu žalobou zo dňa 03.05.2011, doručenu tunajšiemu súdu dňa 06.05.2011, žiadal súd, aby vydal platobný rozkaz, ktorým uloží žalovanému povinnosť uhradiť mu sumu 7.599,56 EUR, 9 %-ný ročný úrok z omeškania zo sumy 7.599,56 EUR od 06.04.2011 až do zaplatenia, 455,50 EUR trovy konania a 587,40 EUR trovy právneho zastúpenia. Žalobu odôvodnil tým, že v exekučnom konaní EX 12/2009 vedeného pred žalovaným ako súdnym exekútorom vo veci oprávneného MOLLER, LLC proti povinnému Liptovská mliekareň a.s. na základe uznesenia Okresného súdu v Liptovskom Mikuláši 6Er/26/2009 vydaným 11.02.2010, kde bol žalobca ako povinný zaviazaný zaplatiť trovy exekúcie vo výške 7.599,56 EUR, trovy exekúcie tak ako bol zaviazaný skutočne uhradiť. Následne však na základe ústavnej sťažnosti navrhovateľa zo dňa 07.04.2010 boli nálezom Ústavného súdu SR sp.zn. III.US 207/2010 zo dňa 25.08.2010 zrušené uznesenia odvolacieho Krajského súdu v Žiline sp.zn. 7CoE/46/2009 zo dňa 31.06.2009 a naň nadväzujúce uznesenie Okresného súdu v Liptovskom Mikuláši sp.zn. 6Er/26/2009 zo dňa 11.02.2010 a vec bola vrátená Krajskému súdu v Žiline na ďalšie

7C/75/2011

2.

konanie, pričom tento ako vecne správne v celom rozsahu potvrdil pôvodné uznesenie Okresného súdu Liptovský Mikuláš 6Er/26/2009-130 z 21.05.2009, ktorým bola predmetná exekúcia zastavená. Povinnosť na náhradu trov exekučného konania bola teda uložená naopak oprávnenému a keďže nie je teda v súčasnosti právoplatné ani vykonateľné rozhodnutie súdu, ktoré by zakladalo povinnosť navrhovateľa ako povinného zaplatiť v prospech súdneho exekútora trovy exekúcie v sume 7.599,56 EUR, je tento povinný túto sumu vrátiť žalobcovi.

Vo veci bol dňa 24.05.2011 vydaný platobný rozkaz pod č.k. 5Ro/104/2011-25, proti ktorému podal žalovaný dňa 16.06.2011 odpor, v ktorom uviedol, že namieta hmotnoprávnu pasívnu legitímáciu v danom spore a má za to, že hmotnoprávne pasívne legitimovaným je v danom spore štát, keďže ak mala byť žalobcovi spôsobená škoda, tak Okresným súdom Liptovský Mikuláš, ktorý odôvodnil svoje rozhodnutie zo dňa 11.02.2010 v zmysle právneho názoru odvolacieho Krajského súdu v Žiline tak, že exekučné konanie bolo dňa 19.01.2009 začaté oprávnené a že žalobca zavinil trovy exekučného konania, ktoré súd vyčíslil v uvedenom uznesení výškou 7.599,56 EUR. Žalovaný po nadobudnutí právoplatnosti uznesenia Okresného súdu Liptovský Mikuláš č.k. 6Er/26/2009-155 vydaného dňa 11.02.2010, ktoré nadobudlo právoplatnosť 18.02.2010, vyzval žalobcu listom na úhradu trov exekúcie EX 12/2009 vo výške 7.599,56 EUR na bankový účet súdneho exekútora. Žalovaný teda exekúciu vykonal v súlade s rozhodnutím súdu, aby exekúcie boli uhradené, a preto trovy exekúcie náležia súdnemu exekútorovi. Poukázal na judikatúru NS SR 3Cdo 58/2009 a 4Cdo 41/2009. Na základe uvedených skutočností má za to, že žaloba voči nemu je nedôvodná.

Žalobca vo svojom vyjadrení k odporu žalovaného uviedol, že sa s odporom nestotožňuje. K tvrdeniam žalovaného, že žalobou žalobca svoj nárok uplatňuje ako nárok na náhradu škody, v žalobe to tak nedefinoval, v konečnom dôsledku akákoľvek právna kvalifikácia nároku nie je pre konajúci súd rozhodujúca. V zmysle rozhodovacej praxe súdov je vždy len a len vecou konajúceho súdu, aby podal právnu kvalifikáciu uplatneného nároku, nakoľko právnym vyhodnotením nároku zo strany účastníkov nie je súd viazaný. Žalobca v žalobe pravdivo opísal rozhodujúce skutočnosti, označil dôkazy, ktorých sa dovoľáva a zo žaloby je zrejmé, čoho sa žalobca domáhal. Svoj nárok teda v žalobe riadne vymedzil tak, ako to predpokladá uvedené ustanovenie § 79 ods. 1 O.s.p. Žalobca sa nestotožňuje s tvrdením žalovaného ani o nedostatku jeho pasívnej vecnej legitímácie a poukázal na to, že rozhodnutia NS nemožno uplatňovať na toto konanie, pretože sa týkajú iných právne významných skutočností aj iných nárokov z nich vyplývajúcich. Odmena a náhrady exekútora za výkon exekučnej činnosti predstavuje odplatu, t.j. peňažné plnenie poskytované exekútorovi za výkon jeho činnosti. Jeho odmena je vo svojej podstate postavená na roveň podnikateľskej odmene za vykonanú činnosť. Uvedená odplata je však príjmom len a len exekútora, na ktorú má nárok len a len exekútor. Nie je príjmom štátu, ktorú by v mene štátu mal exekútor právo uplatňovať, teda v otázke odmeny exekútor nekoná za štát, ale sám za seba. V otázke odmeny a náhrad exekútora nemožno totižto argumentovať postavením exekútora ako štátom určenej a splnomocnenej osoby na vykonávanie núteného výkonu súdnych a iných rozhodnutí. Postavenie exekútora má zmiešanú povahu, na jednej strane je exekútor osoba poverená štátom na vykonávanie núteného výkonu súdnych a iných rozhodnutí, na druhej strane svoju činnosť vykonáva vo vlastnom mene a na vlastnú zodpovednosť. Charakter slobodného povolania exekútora sa okrem exekučného poriadku premieta aj v iných zákonoch. Je možné

7C/75/2011

3.

konštatovať, že v otázke odmeny a náhrad sa prejavuje postavenie exekútora ako osoby vykonávajúcej slobodné povolanie, ktorá nie je v postavení štátneho orgánu. V otázke odmeny a náhrad má exekútor obdobné postavenie ako má napr. advokát, keď v prípade neoprávnené vyplatenej odmeny a náhrad advokáta, je pasívne legitimovaný subjektom príjemca plnenia, teda advokát. V uvedenej veci je pasívne legitimovaný žalovaný ako subjekt, ktorý nadobudol predmetnú sumu peňazí. Konečnú výšku trov - odmeny žalovaného v exekúcii určil Okresný súd Liptovský Mikuláš, ktorá má povahu konečného rozhodnutia. Z tohto rozhodnutia vyplýva, že povinnosť na úhradu trov exekučného konania bola exekučným súdom autoritatívne uložená práve oprávnenému MOLLER, LLC a nie žalobcovi, a to len vo výške 49,34 EUR. Uvedené rozhodnutie ako vecne správne v celom rozsahu potvrdil aj Krajský súd v Žiline. Je zrejmé, že povinnosť na náhradu trov exekúcie bola uložená inému subjektu ako žalobcovi. Toto právoplatné rozhodnutie súdu je záväzné, teda aj voči žalovanému, čo sám žalovaný priznal.

Právny zástupca žalobcu na pojednávaní uviedol, že zotrávajú na podanej žalobe a na vyjadrení k odporu. Problém bol v tom, že v momente, keď bolo treba plniť, došlo k zmene meny a prakticky bol problém plniť v eurách, preto došlo aj k plneniu tak, ako došlo, teda šekom.

Právny zástupca žalovaného na pojednávaní uviedol, že podľa nich celý spor vznikol neplnením povinnosti zo strany žalobcu, kedy prakticky 2 roky neplnil, následne došlo k prikázaniu pohľadávky a rozsudok v čase podania návrhu na vykonanie exekúcie bol riadne vykonateľný. Oni mali vtedy možnosť plniť právnomu zástupcovi alebo prípadne exekútorovi, ale zvolili si inú možnosť. Podľa nich žalovaný nie je pasívne legitimovaný, nakoľko v danom prípade nejde vzhľadom na to, že žalovaný je súdnym exekútorom, o súkromnoprávny vzťah, ale o verejnoprávny vzťah tak, ako je to aj vyložené v judikáte, ktorý priložili. Je pravdou, že žalobca žalobu právne nekvalifikoval, ale skutkovo vymedzil dôvod tak, že sumou 7.599,56 EUR žalovaný súdny exekútor disponuje bez právneho dôvodu. Pri takomto vyjadrení prichádza do úvahy ako právna kvalifikácia len ustanovenia o bezdôvodnom obohatení, prípadne za určitých okolností náhrada škody. Tu však poukázal na to, že sám žalobca citoval nález Ústavného súdu, ktorým bolo konštatované porušenie práv jeho klienta tak, že konaním uvedených súdov, predovšetkým Krajského súdu v Žiline bolo porušené základné právo žalobcu, a že rozhodnutie KS Žilina zo dňa 31.06.2009 je neústavné, nespravodlivé a formalistické, teda v danom prípade v celom tomto procese pochybil súd a nastupuje zodpovednosť štátu, teda žalovaná mala byť Slovenská republika zastúpená ministerstvom spravodlivosti. K ďalším názorom právneho zástupcu žalobcu, napr. používanie analógie so zákonom o súdnych poplatkoch uviedol, že odmena exekútora je riešená vykonávacou vyhláškou k Exekučnému poriadku a nerozumiem použitiu akejkoľvek analógie. Ešte k určitému nedorozumeniu ohľadne existencie oprávneného uviedol, že protistrana stále nechcela pochopiť, že išlo o firmu fungujúcu v režime amerického práva, nie v režime kontinentálneho práva, kde každá firma je zapísaná v nejakom registri. V danom prípade táto americká firma podnikala v Nemecku tak, ako jej to umožňovalo právo amerického štátu Delaware.

7C/75/2011

4.

Právny zástupca žalobcu uviedol, že v danom prípade Ústavný súd priznal jeho klientovi trovy konania, po tomto rozhodnutí už aj Krajský súd v Žiline priznal trovy konania jeho klientovi a následne aj exekútorovi trovy vo výške 49,34 EUR, ktoré mu však mal zaplatiť oprávnený a nie jeho klient, čiže ak spôsobil niekto nejakú škodu exekútorovi, tak je povinný mu ju hradiť, avšak žalobcovi boli priznané trovy proti oprávnenému, v zásade teda nie je zrejmé, o akej škode by tu malo byť hovorené. Poukázal ešte na komentár k Exekučnému poriadku, kde sa uvádza, že v otázke odmeny súdneho exekútora nemožno hovoriť o nejakom verejnoprávnom vzťahu.

Právny zástupca žalovaného uviedol, že v danom prípade prebehla riadne exekúcia a žalovaný riadne ako súdny exekútor vykonával svoju činnosť, za ktorú mal právo na odmenu. Ak vznikla žalobcovi nejaká škoda, tak išlo o škodu spôsobenú súdnym rozhodnutím či neprávny súdnym postupom a za tú exekútor nenesie zodpovednosť. Súdny exekútor v podstate nemôže robiť zadarmo.

Právny zástupca žalobcu uviedol, že v danom prípade odpoveď na to, od koho má mať zaplatený za svoju prácu súdny exekútor, dáva rozhodnutie Ústavného súdu. Exekúcia v žiadnom prípade v podstate neprebehla riadne, od začiatku nemala byť a bola nezákonná. Peniaze neboli v žiadnom prípade vymožené v exekúcii, žalobca zaplatili dlžnú sumu šekom a sám exekútor upustil ohľadne istiny o vymáhanie. Ohľadne trov však poslal výzvu z 19.02.2010.

Odporca uviedol, že samotná dlžná suma, teda spomínaná istina, bola zaplatená až po doručení upovedomia o začatí exekúcie. Bolo teda potom jeho povinnosťou upustiť v tejto časti od vykonávania exekúcie, zostávalo vymôcť už len trovy.

Súd vykonal dokazovanie aj oboznámením sa s exekútorským spisom EX 12/2009 a spisom Okresného súdu Liptovský Mikuláš sp.zn. 6Er/26/2009 a s listinnými dôkazmi tam založenými, pričom zistil tento skutkový stav:

Žalovaný ako súdny exekútor vykonával na základe poverenia na vykonanie exekúcie vydaného Okresným súdom Liptovský Mikuláš exekúciu vedenú na jeho úrade pod sp.zn. EX 12/2009, a na Okresnom súde v Liptovskom Mikuláši pod sp.zn. 6Er/26/2009, a to v prospech oprávneného MOLLER, LLC proti povinnému Liptovská mliekareň a.s. na základe právoplatného a vykonateľného rozsudku Okresného súdu Liptovský Mikuláš sp.zn. 9Cb/62/2006 zo dňa 21.09.2007 v spojení s rozsudkom Krajského súdu Žilina sp.zn. 13Cob/217/2007 zo dňa 10.12.2008. Žalovaný ako súdny exekútor vydal v uvedenej exekučnej veci upovedomenie o začatí exekúcie dňa 02.02.2009, ktoré bolo povinnému doručené dňa 03.02.2009, kde povinný Liptovská Mliekareň a.s. vzniesol v zákonnej lehote námietky proti trovám exekúcie a zároveň dal aj návrh na zastavenie uvedenej exekúcie. Okresný súd Liptovský Mikuláš skutočne svojim uznesením č.k. 6Er/26/2009-130 zo dňa 21.05.2009 exekúciu zastavil a oprávnenému uložil zaplatiť súdному exekútorovi trovy exekúcie 49,34 EUR, ďalej povinnému priznal náhradu trov konania vo výške 1.679,03 EUR, ktoré bol oprávnený povinný zaplatiť právnenému zástupcovi JUDr. Miroslavovi Lehotskému do 3 dní od právoplatnosti tohto uznesenia. Proti tomuto uzneseniu potom podali odvolanie

7C/75/2011

5.

ako oprávnený, tak aj súdny exekútor, ktorí žiadali uvedené uznesenie v celom rozsahu zrušiť, pričom Krajský súd v Žiline ako súd odvolací svojim uznesením 7CoE/46/2009 zo dňa 31.07.2009 predmetné uznesenie okresného súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. V ďalšom Okresný súd v Liptovskom Mikuláši viazaný právnym názorom odvolacieho súdu rozhodol svojim uznesením zo dňa 11.02.2010 tak, že námietkam povinného proti trovám exekúcie vyhovel v časti odmeny súdneho exekútora vo výške 2,50 EUR, vo zvyšku námietkam proti trovám exekúcie nevyhovel, v odôvodnení skonštatoval, že povinný je súdnému exekútorovi povinný uhradiť trovy exekúcie vo výške 7.599,56 EUR. Zároveň súdny exekútor vzhľadom na úplné splnenie zo strany povinného upustil od vykonávania exekúcie.

Nálezom Ústavného súdu SR III. ÚS 207/2010-32 bolo rozhodnuté, že základné právo spoločnosti Liptovská mliekareň a.s. na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy SR a právo na spravodlivý súdny proces podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uzneseniami Krajského súdu v Žiline sp.zn. 7CoE/46/2009 z 31.07.2009 a Okresného súdu Liptovský Mikuláš sp.zn. 6Er/26/2009 z 11.02.2010 porušené boli. Ústavný súd SR zrušil uznesenie Krajského súdu v Žiline sp.zn. 7CoE/46/2009 z 31.07.2009 a naň nadväzujúce uznesenie Okresného súdu Liptovský Mikuláš sp.zn. 6Er/26/2009 z 11.02.2010 a vec vrátil Krajskému súdu v Žiline na ďalšie konanie. Vo svojom náleze Ústavný súd konštatoval, že exekúcia bola vedená proti Liptovskej mliekarni a.s. neoprávnené od samého začiatku a exekučný súd nikdy nemal vydať poverenie na vykonanie exekúcie.

Následne po rozhodnutí Ústavného súdu Krajský súd v Žiline ako súd odvolací o odvolaní proti uzneseniu Okresného súdu v Liptovskom Mikuláši č.k. 6Er/26/2009-130 zo dňa 21.05.2009 rozhodol tak, že uznesenie okresného súdu potvrdil a účastníkom náhradu trov odvolacieho konania nepriznal, teda potvrdil uznesenie, ktorým bola exekúcia zastavená a oprávnenému sa uložila povinnosť zaplatiť súdnému exekútorovi trovy exekúcie 49,34 EUR a povinnému sa priznala náhrada trov konania proti oprávnenému vo výške 1.679,03 EUR.

V danom prípade žalobca svoj návrh skutkovo riadne vymedzil, právne ho však nevyhodnotil, ani neodôvodnil. Je pravdou, že je vecou súdu, aby podal právnu kvalifikáciu žalovaného nároku a súd by nebol viazaný právnou kvalifikáciou v žalobe. Možno konštatovať, že pre uplatnenie nároku na zaplatenie spornej sumy považoval žalobca za rozhodujúcu skutočnosť, že v exekučnom konaní zaplatil súdnému exekútorovi vykonávajúcemu exekúciu trovy exekúcie, pričom neskôr bolo zistené, že išlo o exekúciu neoprávnenú od samého začiatku a právoplatným sa stalo uznesenie, na základe ktorého trovy exekúcie pre exekútora mal platiť oprávnený. V danom prípade teda bolo treba vyriešiť otázku, či žalobou uplatnený nárok nevyplýva z povinnosti súdneho exekútora vydať bezdôvodné obohatenie v zmysle § 451 OZ, resp. či takáto povinnosť súdnému exekútorovi nevznikla zo vzťahu zodpovednosti súdneho exekútora za škodu spôsobenú účastníkovi konania v zmysle § 33 ods. 1 Exekučného poriadku.

V zmysle § 451 ods. 1 OZ, kto sa na úkor iného bezdôvodne obohatí, musí obohatenie vydať.

7C/75/2011

6.

V zmysle § 451 ods. 2 OZ, bezdôvodným obohatením je majetkový prospech získaný plnením bez právneho dôvodu, plnením z neplatného právneho úkonu alebo plnením z právneho dôvodu, ktorý odpadol, ako aj majetkový prospech získaný z nepoctivých zdrojov.

V zmysle § 33 ods. 1, 2 Exekučného poriadku, ak osobitný zákon neustanovuje inak, exekútor zodpovedá za škodu tomu, komu ju spôsobil on alebo jeho zamestnanec v súvislosti s činnosťou podľa tohto zákona. Exekútor ručí za škodu, ktorú spôsobili jeho zamestnanci v súvislosti s činnosťou podľa tohto zákona celým svojím majetkom. Zodpovednosť zamestnancov exekútora podľa občianskoprávných alebo pracovnoprávných predpisov tým nie je dotknutá.

V zmysle § 3 ods. 1, 2 z.č. 514/2003 štát zodpovedá za podmienok ustanovených týmto zákonom za škodu, ktorá bola spôsobená orgánmi verejnej moci, okrem tretej časti tohto zákona, pri výkone verejnej moci

- a) nezákonným rozhodnutím,
- b) nezákonným zatknutím, zadržaním alebo iným pozbavením osobnej slobody,
- c) rozhodnutím o treste, o ochrannom opatrení alebo rozhodnutím o väzbe, alebo
- d) nesprávnym úradným postupom.

Zodpovednosti podľa odseku 1 sa nemožno zbaviť.

V zmysle § 4 ods. 1 písm. a) z.č. 514/2003, vo veci náhrady škody, ktorá bola spôsobená orgánom verejnej moci podľa § 3 ods. 1, koná v mene štátu

a) Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky, ak

1. škoda vznikla v občianskom súdnom konaní alebo v trestnom konaní a ak tento zákon neustanovuje inak,
2. škodu spôsobil notár pri výkone verejnej moci, 1)
3. škodu spôsobil súdny exekútor pri výkone exekučnej činnosti vykonávanej z poverenia súdu podľa osobitného predpisu, 2)

Pri posudzovaní otázky povinnosti súdneho exekútora vydať prípadné bezdôvodné obohatenie súd vychádzal z judikatúry predloženej žalovaným, a to konkrétne z uznesenia NS SR sp.zn. 3Cdo 58/2009, a to z právneho názoru tam vysloveného, že z definície právneho postavenia súdneho exekútora podanej priamo Exekučným poriadkom vyplýva, že tento v exekučnom konaní vykonáva úlohy štátneho orgánu a treba naň hľadieť, pokiaľ vykonáva exekučnú činnosť, ako na orgán, ktorému je zverený výkon verejnej (štátnej) moci v rozsahu ustanovenom zákonom, a to Exekučným poriadkom a subsidiárne Občianskym súdnym poriadkom. Vzhľadom na povahu vzťahu vznikajúceho medzi povinným ako účastníkom exekučného konania a súdnym exekútorom vykonávajúcim exekučnú činnosť, nemôže dôjsť na strane súdneho exekútora k bezdôvodnému obohateniu v zmysle § 451 OZ tým, že povinný mu na základe výzvy zaplatí za výkon exekučnej činnosti vo výzve uvedenú odmenu, výška ktorej presahuje sumu zodpovedajúcu právnomu predpisu. Z vyššie uvedeného je zrejmé, že v danom prípade pokiaľ žalobca v tomto konkrétnom súdnom prípade dobrovoľne plnil v exekučnom konaní trovy exekúcie súdnemu exekútorovi, nemohlo dôjsť u tohto k bezdôvodnému obohateniu. Žalobcov prípadný nárok na

vydanie bezdôvodného obohatenia by bol vyvodенý z právneho vzťahu, ktorý vznikol medzi ním ako účastníkom exekučného

7C/75/2011

7.

konania a súdnym exekútorom vykonávajúcim exekučnú činnosť a netýkal sa niektorej z typických súkromných oblastí života fyzickej osoby alebo existencie právnickej osoby a nevyplýval zo súkromného práva. Išlo tu o verejnoprávny vzťah sledujúci zabezpečenie funkcií štátu, v rámci ktorého žalobca a súdny exekútor nemali autonómne a rovnoprávne postavenie, charakteristické pre právne vzťahy založené na súkromnom práve. Súdny exekútor vystupoval voči žalobcovi ako nositeľ verejnej zvrchovanej moci a bol mu oprávnený jednostranne zakladať práva alebo povinnosti. Vzhľadom na to právny vzťah súdneho exekútora a žalobcu ako účastníka exekučného konania nemôže byť považovaný za súkromnoprávny vzťah.

V zostávajúcom teda súd musel zisťovať, či by prípadná povinnosť žalovaného plniť na základe skutkového stavu opísaného žalobcom nevyplývala zo zodpovednosti súdneho exekútora nahradiť škodu, ktorú spôsobil on, prípadne jeho zamestnanci. V tomto prípade však taktiež súd musel žalobu zamietnuť, a to s poukazom na § 3, 4 ods. 1 písm. a), kedy podľa názoru súdu chýba na strane súdneho exekútora ako žalovaného pasívna legitímácia, kde v zásade bolo potrebné žalovať štát, v mene ktorého v takýchto prípadoch má konať Ministerstvo spravodlivosti SR, nakoľko pokiaľ by škodu spôsobil súdny exekútor pri výkone exekučnej činnosti vykonávanej z poverenia súdu, výslovne je v citovaných zákonných ustanoveniach uvedené, že v mene štátu koná Ministerstvo spravodlivosti SR, resp. pokiaľ vychádzame zo skutočností, že v danom prípade pokiaľ vznikla škoda žalobcovi nezákonnými rozhodnutiami súdov, výslovne za ňu zodpovedá štát.

O trovách konania súd rozhodol v zmysle § 151 ods. 3 O.s.p., pričom o nich rozhodne po právoplatnosti rozhodnutia vo veci samej.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu možno podať odvolanie v lehote 15 dní odo dňa jeho doručenia cestou tunajšieho súdu ku Krajskému súdu v Žiline, a to písomne v 2 vyhotoveniach.

Podľa § 205 ods. 1, 2 O.s.p. v odvolaní sa má popri všeobecných náležitostiach (§ 42 ods. 3) uviesť, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, v čom sa toto rozhodnutie alebo postup súdu považuje za nesprávny a čoho sa odvolateľ domáha.

Odvolanie proti rozsudku alebo uzneseniu, ktorým bolo rozhodnuté vo veci samej, možno odôvodniť len tým, že

- a) v konaní došlo k vadám uvedeným v § 221 ods. 1,
- b) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci samej,
- c) súd prvého stupňa neúplne zistil skutkový stav veci, pretože nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- d) súd prvého stupňa dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- e) doteraz zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú tu ďalšie skutočnosti alebo iné dôkazy, ktoré doteraz neboli uplatnené (§ 205a),
- f) rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda a dôvody odvolania môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na odvolanie.

7C/75/2011

8.

V prípade, že nebude dobrovoľne splnená povinnosť uložená týmto vykonateľným rozhodnutím, môže osoba oprávnená z rozhodnutia podať návrh na vykonanie exekúcie podľa osobitného zákona (Zákon č.233/1995 Z.z. v znení neskorších predpisov).